

De Rode Kamer

H.G. Wells

‘Ik kan u verzekeren,’ zei ik, ‘dat er een zeer tastbare spookverschijning voor nodig zal zijn om mij bang te maken.’

Met die woorden stond ik op met mijn glas in mijn hand.

‘Het is uw eigen keuze,’ zei de man met de verschrompelde arm. Hij keek me van opzij aan.

‘Achtentwintig jaar ben ik nu,’ zei ik, ‘en ik heb tot nu toe nog nooit een spook gezien.’

De oude vrouw zat hardnekkig in de vlammen te staren, haar bleke ogen wijd opengesperd.

‘Zeker,’ merkte ze op, ‘en in die achtentwintig jaren dat je geleefd hebt, heb je nog nooit zulke dingen als in dit huis gezien. Dat weet ik zeker. Er zijn nog veel dingen te zien als je pas achtentwintig bent. Ze schudde traag haar hoofd. ‘Veel dingen om te zien en om verdriet over te hebben.’

Ik verwachtte half dat de oude mensen de spirituele verschrikkingen van hun huis probeerden te ondersteunen door hun houding. Ik zette het lege glas op tafel en keek de kamer rond, waarbij ik een glimp van mezelf opving. Afgestompt en in de breedte uitgerekt tot een onmogelijke gedrongen gestalte, in die merkwaardige oude spiegel aan het andere eind van het vertrek.

‘Nu ja,’ zei ik, ‘als ik vannacht iets zie, dan zal ik in ieder geval iets wijzer zijn dan nu. Want ik ben van plan me voor alles open te stellen.’

‘U hebt er zelf voor gekozen,’ zei de man met de verschrompelde arm opnieuw.

Ik hoorde het geluid van een wandelstok en schuifelende voetstappen op de plavuizen in de gang buiten. De deur kraakte in zijn scharnieren toen een tweede oude man binnenkwam. Hij was nog gebogener, gerimpelder en ouder dan de eerste. Hij leunde op een enkele kruk. Zijn ogen gingen schuil onder een soort kap en zijn onderlip hing bleek en rozig naar beneden en ontblootte zijn in verval geraakte vergeelde tanden. Hij ging regelrecht op een van de leunstoelen af die aan de andere kant van de tafel stonden, liet zich onhandig neerzakken en begon te hoesten. De man met de verschrompelde arm schonk de nieuwkomer een korte, afkeurende blik. De oude vrouw schonk geen aandacht aan zijn binnenkomst, maar hield haar ogen vast op het haardvuur gevestigd.

‘Ik zei: U hebt er zelf voor gekozen,’ sprak de man met de verschrompelde arm toen het hoesten van de ander even was opgehouden.

‘Ik heb er zelf voor gekozen,’ beaamde ik. De man met de kap merkte mijn aanwezigheid nu pas op en gooide zijn hoofd even zijwaarts om me te kunnen zien. Ik ving een korte glimp van zijn ogen op. Ze waren helder en

ontstoken. Daarna begon hij opnieuw te kuchen en te rochelen.

‘Waarom drink je niet wat?’ zei de man met de verschrompelde arm en schoof een bierflesje in zijn richting. De man met de kap over zijn ogen schonk met beverige hand een glas vol en morste de helft over de tafel. Ik moest bekennen dat ik het groteske van deze oude mensen niet had verwacht. Naar mijn gevoel is er iets onmenselijks aan seniliteit. Iets primitiefs en atavistisch; de typisch menselijke eigenschappen schijnen geleidelijk aan, onmerkbaar, bij oude